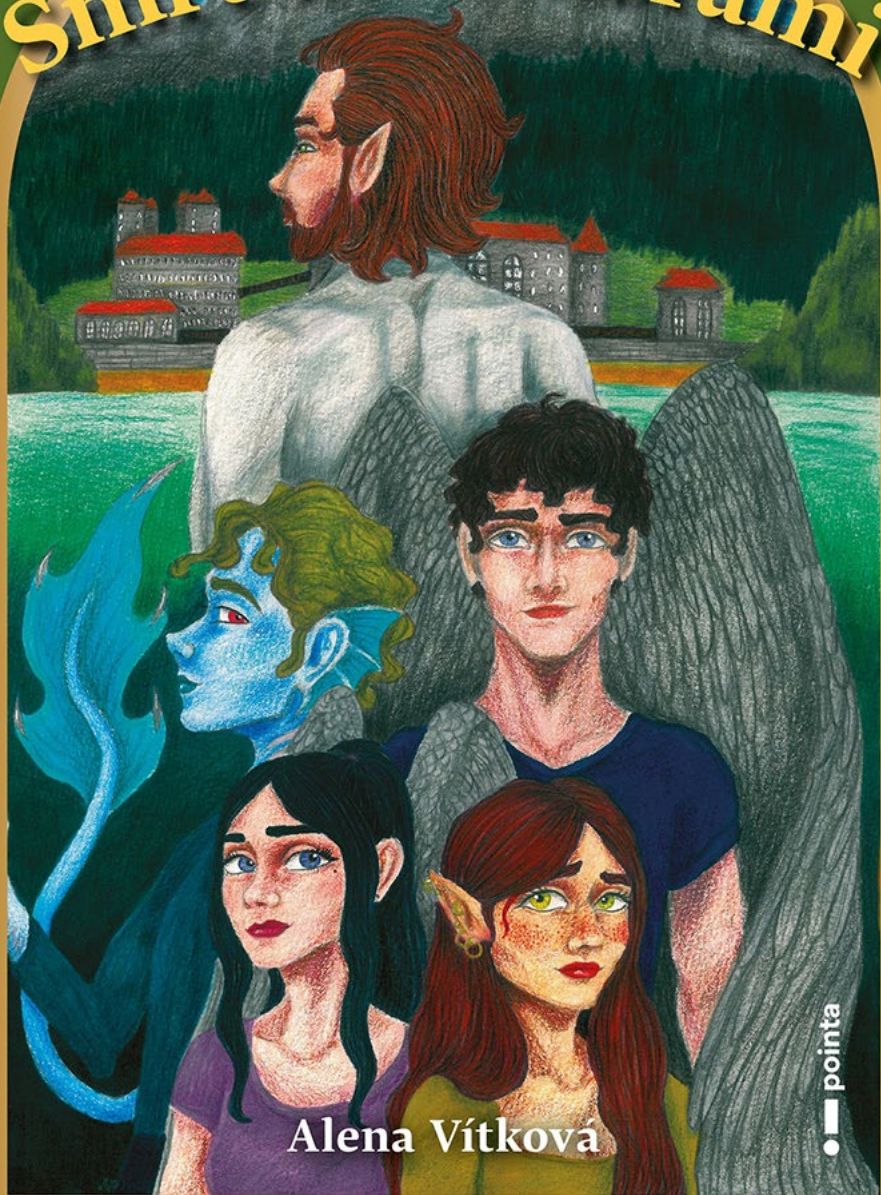

Bigeneri

Smrt mezi horami

Alena Vítková

Smrt mezi horami

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Alena Vítková

Smrt mezi horami – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Bigeneri
Smrt mezi horami

Alena Vítková

Bigeneri

Smrt mezi horami

Alena Vítková

● ■ pointa

*Věnováno všem, kteří mi po tom, co mě moji Lykk,
Moro a Salome opustili, dokázali, že můžu zase věřit.
Ale některým z nich přece jen trochu víc...*

Prolog

„Zdravím, mé jméno je Liv Opprikigtet a jsem tu, abych vás provedla tou nejlepší a současně jedinou internátní střední školou v Aleských horách a vlastně i v Celare pro bigeneri a ostatní nadpřirozené bytosti.“ Když jsem řekla tu větu, kterou jsem se učila celou cestu sem, bez jediného zadrhnutí, oddychla jsem si. Jednání s bigeneri, kříženci mezi člověkem a rostlinou či zvířetem, bývá většinou snadné, ale chtěla jsem udělat dojem.

„Moc mě těší, Liv,“ usmál se na mě muž přede mnou. „Já se jmenuji Ruel Menon, mám tu nastoupit jako nový profesor botaniky, a tohle je má mladší sestra Lilly. Bude tu studovat,“ řekl ten mladík s nápadně modrými vlasy a ukázal na dívku vedle sebe se stejně zbarvenou kšticí střiženou těsně nad rameny. Černošedý potkan na profesorově rameni neklidně pohodil téměř holým ocáskem.

„I mě těší,“ pípla nesměle Lilly, a tak jsem jí věnovala povzbuzující úsměv. Vypadala mladší než já, ale byla skoro o hlavu vyšší. Na sobě měla jasné žlutý rolák a tmavomodré džíny stejně jako její bratr, jen jeho rolák byl černý.

„Promiňte, ale všiml jsem si, že máte stejné příjmení jako pan ředitel,“ podotkl profesor Menon a postrčil si brýle blíž ke svým světle modrým očím stejně zbarveným jako jeho sestřička.

„Ano, ředitel školy je můj strýc Ticum Opprikigtet,“ potvrdila jsem jeho nevyčtenou domněnku a dál se snažila usmívat. Nejradši bych si zalezla někam do rohu a počkala si, až ho poprvé uvidím na některé z přednášek, ale strýček mě poprosil, abych je tu provedla, tak je tu provedu. Třeba si přestane stěžovat, jaký jsem introvert a nebude se mě snažit z toho vyléčit.

„Ale teď bych už ráda začala se samotnou prohlídkou hradu. Přece jen vás nechci zdržovat příliš dlouho, ať máte čas se ubytovat.“

„To bychom byli opravdu rádi, po cestě jsme dost unavení. Ještě k tomu jet v té bouřce nebylo snadné a těsně za námi spadl most,“ povídal profesor Menon, zatímco mě oba sourozenci následovali téměř prázdnou vstupní halou, protože pořád ještě probíhalo vyučování. To byl další důvod, proč jsem na to strýčkovi kývla.

„To mě mrzí, ještě, že se vám nic nestalo. Snad to vodní bigeneri brzy opraví, abychom tu nezůstali odříznuti.“ Otočila jsem se ke svým společníkům čelem a pokračovala v chůzi pozadu, i když jsem tím se svou nemotorností riskovala, že zakopnu nebo do něčeho narazím. „Tohle je vstupní hala, schodiště uprostřed vede do učeben, schodiště po stranách vedou do sklepních kobek pro vlkodlaky a pro některé nebezpečné bigeneri. Jste ve středověkém hradu, proto ty kobky, kam se studenti v případě potřeby – především za úplňku – uchýlí. Tam teď ale nepůjdeme, protože zrovna včera byl Měsíc v této fázi a pořád to tam ještě není úplně uklizené. My se půjdeme podívat do učeben.“ Ukázala jsem nahoru a profesor se svojí sestrou, jejíž jméno jsem už spolehlivě zapomněla, mě následovali po schodech.

„Zde jsou učebny pro předměty, u nichž nepotřebujete zvláštní pomůcky – například výuka jazyků. Chodbou vlevo bychom se dostali k chemické laboratoři, preparační učebně, uměleckému ateliéru a hudební zkušebně. Chodbou vpravo bychom došli ke knihovně a amfiteátru. Ten slouží ke shromáždění studentů při zvláštních příležitostech. Kabinety jsou o patro výš, k těm se vydáme hned jak...“

Má slova přerušila hlasitá rána. Jako vždy zapříčinila, že jsem se hrozně lekla, i když tenhle rámus, od doby, co sem chodím, slyším denně – gong oznamující konec každé vyučovací hodiny a mimochodem i jejich začátek. A protože právě

skončila pátá hodina, bylo to současně upozornění, že je čas na oběd, jenž já musím dnes vynechat.

„Díky za upozornění, Mele,“ křikla jsem vztekla na staršího chrliče s křídly, stále ještě držícího paličku a před kovovým diskem nad našimi hlavami.

„Promiň, Liv, už pár let jsem zvyklý, že takto svoláváme studenty na polední jídlo,“ odpověděl s omluvným pohledem, a kdyby nebyl jako z kamene, řekla bych, že se začervenal. Jeho kůže z kamene doopravdy nebyla, na světle se jen stříbrně a zlatě třpytila.

„No a tohle je náš školník, Mel Meles,“ představila jsem ho rovnou našim nováčkům. Chrlič radostně zamával rukou s ostrými drápy.

Všechny dveře učeben se najednou otevřely a z nich vyrazili jak kobylky na pole studenti, těšící se, že se po dlouhém sedění v lavicích konečně můžou najíst. Já s novým profesorem a jeho sestrou jsme si stoupli stranou, aby nás neušlapali a hned jak všichni odešli, pokračovali jsme v prohlídce.

„Kam všichni tak pospíchali?“ zeptala se tiše dívka a já se znovu zamyslela nad tím, jak se jmenuje.

„Na oběd,“ odpověděla jsem prostě, „jidelna je mimochodem ta velká nízká budova nalevo od hlavní budovy hradu, vede do ní průchod krytý střechou, takže studenti nemusí do deště a zároveň je průchod spojený s obytnou částí hradu, takže ani na snídani se nemusí chodit daleko.“

Šli jsme znovu nahoru po dalších schodech a já zatím vyprávěla, co mi strýček vždy kladl na srdce. „Naše škola se ve studentech snaží nedělat rozdíly, ale jak víte, některé frakce bytostí se vzájemně nemají rády, a tak k tomu musíme přistupovat. Rostlinní bigeneri nemají v oblibě zvířecí bigeneri, vlkodlaci upíry, ač jich tu moc nemáme, chrliči se nemusí s vodními bigeneri a dalšími vodními bytostmi, čarodějky nenávidí draky a víly se nesnášejí se všemi. Je to prostě složité, ale i tak se snažíme, aby vše probíhalo bez vzájemných sporů.“

Vyšli jsme do dalšího patra a já už teď skoro nedýchala.

„Ale sem tam se tu asi nějaký spor vyskytne, nemám pravdu?“ vyptával se Menon.

„Samozřejmě, ale našimi postupy se tohle riziko snažíme minimalizovat a také tím, že ošetrovna je v samém středu hlavní budovy.“ Ukázala jsem na dveře přímo naproti schodům, ze kterých nám zamávala naše zdravotní sestra Myla a hned nás šla přivítat.

„Ahoj Liv,“ pozdravila radostně a její sněhobílé vlasy spletené do copu se jí, jak se před námi zastavila, lehce zavlnily. „A zdravím i vás. Vy budete náš nový profesor botaniky a jeho sestra, nová studentka, že?“ usmála se na ně a podala jim na přivítanou ruku.

„I já vás zdravím, jmenuji se Ruel Menon a tohle je má sestra Lilly.“

Tak takhle se jmenuje, Lilly.

„Moc ráda vás poznávám,“ řekla Myla trochu pisklavějším hlasem, než mluvila před chvílí a její buclaté tváře jí zčervenaly. Potom zastrčila ruku do kapsy svých obvyklých nemocničně zelených šatů a vytáhla z ní čtyři karamelové bonbóny zabalené v celofánu. „Tumáte, vemte si,“ vybídla je, a když ji poslechli, nabídla i mně.

„Děkujeme Mylo,“ poděkovala jsem jí stejně jako vždycky.

„Ale vůbec není za co, květinko. A kdybyste kdykoliv cokoliv potřebovali, nebojte se za mnou přijít. Jsem heřmánková bigeneri, tak se nemusíte bát, že bych udělala nějakou chybu. Do jaké frakce vlastně patříte?“

„Jsme pomněnkoví bigeneri,“ usmál se na ni profesor.

„Děkujeme, slečno Mylo, kdyby něco, určitě za vámi přijdeme,“ odpověděla tentokrát Lilly, čímž mě překvapila.

Myla se ještě naposledy usmála a pak znovu zmizela na ošetrovně.

„Zatím to vypadá, že jste tu všichni neskutečně milí,“ nadhodil profesor a tím znovu upoutal mou pozornost.

„Dosud jste potkal jen ty milé, počkejte až potkáte vlkodlaky den před úplňkem nebo upíry ve skleníku. Anebo víly.“

„Promiňte, že se tak ptám, Liv, ale nejste náhodou také víla?“ zeptal se nesměle Menon a následoval mě spolu se sestrou pravou chodbou.

„Určitě se ptáte kvůli mým špičatým uším,“ zapřemýšlela jsem nahlas. „Pravda je taková, že nevím, ale nejspíš nejsem kříženka rostliny nebo zvířete s člověkem jako všichni bigeneri, ovšem myslím si, že teď není důležité rozebírat můj původ.“

„Omlouvám se, nechtěl jsem se vás nijak dotknout...“

„Nijak jste se mě nedotkl, ale právě jsme došli k vašemu kabinetu.“ Ukázala jsem na tmavé dřevěné dveře pobyté dvěma pruhy plechu. „Budete se o něj dělit s profesorkou proměňování a profesorem přírodních věd. Jistě se s nimi brzy seznámíte. Tato chodba pak pokračuje i k dalším kabinetům. Vždy je na dveřích cedulka, čímž kabinet je a co dotýčný profesor vyučuje.“

Procházeli jsme kolem velkých oken. Dříve z nich bylo vidět až na druhou stranu pozemku, ale nyní výhled zakrývaly vzrostlé stromy. Ale i tak za nimi byly patrné vysoké kopce Aleských hor.

„Tyhle dveře,“ ukázala jsem na jediné dveře na pravé straně, „jsou dveře do učitelské věže, kam mají žáci zakázaný vstup, takže tam vás bohužel neprovedu, ale mám vám vyřídit, že váš pokoj je v předposledním patře po levé straně, takže budete mít výhled na ubikace studentů.“

Popošli jsme dalších pár kroků a já zvedla ruku nad hlavu, abych ukázala na zbylá dvě patra budovy. „Nad námi se nachází zbytek učeben. Vy, jakožto profesor botaniky, vedete výuku ve skleníku, a ty, Lilly, dostaneš podrobnou mapku naší školy, abys věděla, kam máš jít na konkrétní hodinu, ale jsem už domluvená s tvou spolubydlící, že tě zavede, kam jen budeš potřebovat. Má totiž stejný rozvrh jako ty.“

Lilly s úsměvem přikývla na znamení souhlasu a já se v duchu zaradovala, že jsem si pamatovala, jak se jmenuje.

„Teď mě, prosím, následujte a nebojte se, i když tato cesta vypadá poněkud chatrně, vydržela toho už mnohem víc než průchod tří průměrných kouzelných bytostí.“ Jako by mě slepě nenásledovali celou dobu, pomyslela jsem si a otevřela dveře vedoucí do budovy s ubikacemi studentů.

„Když se hrad dostal do držení mého strýce, prošel kompletní rekonstrukcí a samozřejmě i modernizací, takže každý pokoj má svou koupelnu, jsou tu elektrické rozvody, a dokonce i Wi-Fi. Jako hrad už to tady v podstatě jen vypadá, ve skutečnosti je to stejně moderní škola jako všechny ostatní.“

Procházeli jsme dřevěným ochozem, když se mě profesor Menon najednou zeptal: „Můžu se zeptat, kdo dělal dřevorezby na trámech připomínající soužití bigeneri a ostatních bytostí? Je to vskutku mistrovská práce.“ Natáhl ruku k vyřezanému bigeneri s vlčím ocasem a ušima, jak se při úplňku mění spolu s vlkodlakem ve vlka.

„Dělal je manžel mého strýce. Je sice vydří bigeneri, ale vyřezávání je jeho koníčkem a troufnu si říct, že je šikovnější, než jsou někteří bobří bigeneri.“

Pokračovali jsme v cestě a Menonovi si zaujatě prohlíželi další rytiny. Já se dívala směrem k jídelně, jestli náhodou nezahlednu své přátele. Jen doufám, že mi Salome nebo Lykk nechali aspoň kousek chleba, který jim zbyl. A taky, že mi ho Moro nesní.

Myslela jsem tak urputně na svůj prázdný žaludek, že jsem málem dostala ránu dveřmi, když je těsně přede mnou rozrazila evidentně rozzuřená dračice Eloa Tha. Jen tak tak jsem uskočila, ale jejím zlatým očím s úzkou černou zorničkou jsem již neunikla. Vztekle vydechla a můj výhled zakryl hustý oblak páry. Rozkašlala jsem se a snažila vzduch vyčistit máváním rukou, načež Eloa něco zanádalala mně neznámým jazykem a odkráčela tak razantně, že jsem chvíli o pevnosti ochozu pochybovala.

„Někteří draci jsou trochu náladoví a to, že prší, jim kazí náladu ještě víc, protože se nemůžou proměnit do své dračí podoby,“ omlouvala jsem se za Elou Menonovým, ale ti se i tak

dál usmívali. A já začínala mít podezření na nějaké psychické problémy z jejich strany, když se nebojí Eloy Tha.

Podržela jsem jim dveře, aby mohli projít dovnitř, a tak jsme se dostali do hlavní chodby.

„Takže tohle je budova, kde bydlí většina studentů. V patře nad námi jsou ubytováni všichni rostlinní bigeneri kvůli dostatku slunce, v tomto patře, tedy druhém, bydlí zvířecí bigeneri, patro pod námi jsou čarodějky a v přízemí jsou vlkoši a všechny zbylé menšiny. Potom tu máme ještě další čtyři věže, které jsou pojmenované podle světových stran. Severní věž obývají draci, Východní věž víly, Jižní věž chrličů a Západní věž upíři, kam, být vámi, nechodím, jsou velmi teritoriální. Kdybys cokoliv potřebovala, Lilly, já bydlím v tomto patře se svou kamarádkou Salome, na dveřích máme přišpendlená malá holubí křídla, podle nich nás najdeš.“

Jen co jsem domluvila, na rameno mi zaklepalá něčí ruka. Otočila jsem se a zjistila, že jde o dívku s tmavou pletí a stejně zářivě žlutými vlasy, jako byl rolák Lilly.

„Jé, ahoj Hope,“ pozdravila jsem příchozí a ta mě místo odpovědi nadšeně objala.

„Ahoj, ty musíš být Lilly, že?“ usmála se nadšeně na dívku proti sobě a té se rozzářily oči. „Těší mě, jsem Hope, tvá spolu-bydličí.“ Radostně objala i mírně překvapenou Lilly a podala si ruku s profesorem.

„Vy jste jistě profesor Menon,“ hádala Hope.

„Ano, těší mě, že má malá sestřička bude mít tak fajn spolubydličí.“

„Ani nevíte, jak si cením takové pochvaly,“ rozplývala se Hope. „Pomůžu ti s věcmi a ukážu ti náš pokoj. Budeme mít i malý balkon!“

Lilly na ni dál ohromeně zírala.

„Nejsem na tebe moc hrrr, viď že ne? Na některé lidi tak působím, ale doufám, že my dvě bychom mohly být kamarádky,“ pálila jedno slovo za druhým Hope.

„Ne, jen jsem nečekala, že budu mít tak šťastnou a energickou spolubydlící,“ pípla nesměle Lilly.

„Tak to by sis měla zvyknout,“ mrkla na ni jedním okem Hope a Lilly se uculila a tváře se jí zbarvily nachem. „Tak pojď, ukážu ti zbytek školy!“ Hope nadšeně chytla Lilly za ruku a od-táhla ji pryč, než jsem stačila mrknout. A tak jsem zůstala sama s profesorem.

„No, tak já asi půjdu vyložit naše věci z auta, než se znovu rozprší,“ řekl, aby se vyhnul další trapné konverzaci se mnou.

„Mám vás doprovodit?“ zeptala jsem se spíše ze slušnosti.

„Ne, děkuji, trefím sám, ale jste milá a prohlídka byla velmi pěkná. Až půjdu za vašim strýcem dořešit papírování, určitě vás pochválím.“

Než jsem stihla říct cokoliv dalšího, byl pryč i profesor Menon a já zůstala stát sama uprostřed chodby.

1. kapitola

Vrátila jsem se zpátky do haly přeplněné studenty, co po obědě čekali na další hodinu. Prokličkovala jsem mezi nimi a zaklepal na dveře vedle chodby vedoucí do zbrojnice.

Ani jsem nečekala, až se ozve „dále“ a rovnou jsem vešla do ředitelny, což byla nejspíš chyba.

„Moc mě mrzí, že jste...“

„Ahoj strýčku,“ pozdravila jsem a v tu chvíli si všimla muže, se kterým vedl konverzaci, již jsem přerušila. „Promiň,“ hlesla jsem a po tvářích se mi rozlil ruměnek.

„Nic se neděje,“ odpověděl klidně ten cizí muž a já si ho pořádně prohlédla. Měl tmavě hnědý kabát, krátké kaštanově hnědé vlasy a vousy, a byl celý promočený na kost. Jenže něco na něm bylo zvláštního a nebyly to ty špičaté vílí uši.

„Pane Joleene, tohle je má neteř, Liv. Liv, tohle je náš nový profesor dějin, pan Diocris Joleen.“

„Zdravím,“ pozdravila jsem tiše a on mi pokýval v odpověď. A teprve teď jsem si toho všimla – těch neuvěřitelně světle limetkových očí tak podobných těm mým.

„Co jsi potřebovala, Liv?“ zeptal se mě strýc a já si všimla únavy v jeho tmavých očích.

„Jen, že už jsem provedla pana profesora Menona a jeho sestru po škole.“

„Dobře, děkuju, Liv, jsi moc hodná. Byla jsi na obědě?“ Lehce se na mě usmál, zatímco si svazoval vlasy do culíku.

„Nebyl čas. Mám provést i pana Joleena?“ zeptala jsem se, ale místo strýce mi odpověděl profesor.

„To po vás nemůžu vůbec chtít, slečno. Kdybych se kvůli tomu spadlému mostu nezpозdil, rád bych se vámi nechal

provést, ale předpokládám, že teď už byste se ráda konečně najedla.“

„V pořádku, Liv, profesora Joleena provedu sám, dojdi si na oběd.“

„Provedu, strýčku,“ pokusila jsem se ho rozesmát, ale jen se unaveně posadil na svou židli.

„Těšilo mě,“ zavolal za mnou ještě profesor, ale než mě napadlo odpovědět, že mě taky, zavřela jsem dveře.

Chvilí jsem před nimi ještě stála, ne, neposlouchala jsem, jen jsem přemýšlela, jak se na strýčkovi už začínají ty roky ředitelování podepisovat.

Když jsem odemkla svůj telefon, vykoukla na mě jako tapeta fotka mě a mých přátel v kamenném altánku u jezera. Sama pro sebe jsem se pousmála a otevřela si zprávy, abych napsala Salome, kde jsou.

Odepsala mi během pár vteřin, že je i s ostatními spolužáky v druhém patře knihovny a já se vydala za nimi. Cestou jsem ještě potkala skupinku draků (Eloa dělala, jako by mě ani neviděla, i když ještě před pár minutami mě chtěla upálit za živa) a minula jsem i vlkodlaka. Myslím, že se jmenuje Kazim. Nedávno se líbal v jednom z výklenků s čarodějkou – předpokládám – jménem Lin.

Často takhle chodím a snažím se zapamatovat jména bytostí kolem sebe, kdybych je náhodou někdy v budoucnu potřebovala. Většinou mi ale asistuje Salome nebo její dvojče Lykk. Opravují mě, když se zmýlím. Moro je na tom s pamětí na jména stejně špatně jako já, ale jemu je to, zkrátka, šumák. Ten prostě všem říká „zlato“ nebo v případě kluků „kámo“, jen profesorům se snaží říkat „profesor“, i když i tam mu to občas ujede. Jako když včera usnul na hodině matematiky, a když ho profesorka Grabowski probudila, řekl jí něco

ve smyslu „ještě jednou, zlato, a skončíš v jezeře“. Bohužel skončil Moro – v ředitelně.

Už jsem vcházela do věže knihovny, kde mě u dveří s úsměvem přivítala starší chrlička –s milým úsměvem a fialovými brýlemi.

„Dobrý den, paní Melesová,“ pozdravila jsem Melovu ženu a ona mi zamávala v odpověď. Potom jsem se vydala po schodech nahoru. A přísahám, že všechny ty schody tady mě jednou zabijou. Když jsem došla do druhého patra, sotva jsem popadala dech a dost jsem záviděla chrličům jejich křídla. Ještě chvilku jsem si dala na vydýchání a pak jsem se vydala za svými přáteli.

Druhé patro knihovny vlastně není tak docela knihovna. Je to spíš něco jako společenská místnost, kde můžeme odpočívat, studovat, dělat úkoly, nebo se prostě jen bavit. Došla jsem až na druhý konec obří kruhové místnosti, kde už jsme tak nějak měli své místo, a na staré tmavozelené pohovce jsem zahlédla Mora s Lykkem. Salome seděla na křesle vedle a koukala do telefonu, zatímco se Moro a Lykk hádali zase o nějaké úplné kravině určitě končící sázkou.

„Ahoj všichni,“ pozdravila jsem je a vyčerpaně jsem sebou plácla do křesla naproti Salome.

Moro a Lykk ke mně hned zvedli pohled, ale Salome to chvíli trvalo, nejspíš dokončovala verš v další ze svých básní.

„To tě ty schody zas tak zdrchaly?“ zeptal se posměšně Moro.

Moro je velmi zvláštní bytost, jak už napovídá jeho nepřírodně bleděmodrá kůže sem tam porostlá drobnými šupinami. Tím to ale zdaleka nekončí. Místo vlasů má olivově zelené krátké chalupy a zpoza uší mu vykukují ploutve. Na krku má čtyři jizvy, z každé strany dvě. Poukazují na to, že měl jako malý žábry. Je docela vysoký, a co je ještě zvláštnější, je, že má ocas podobný dračímu. Ale asi nejzajímavější jsou jeho oči měnící barvu podle teploty jeho těla a jeho tělo mění teplotu podle jeho momentální nálady. Vždycky mě to fascinovalo.

„To víš, s těma jejíma krátkejma nožkama by tě to taky vyřídilo,“ posmíval se mi svým obvyklým způsobem Lykk.

Lykk je z těch dvou obvykle ten rozumnější. Obvykle! Ale i on občas přijde s tak stupidní sázkou, že i Salome protáčí oči. Lykk a Salome jsou dvojčata, proto mají spoustu stejných znaků, jako šeríkové oči nebo velká světle šedá holubí křídla – jsou holubí bigeneri. Lykk má ale na rozdíl od sestry tmavě čokoládové kudrnaté vlasy padající mu často do očí. A taky je o hlavu a půl vyšší než já, proto si ze mne tak často utahuje.

„Nech ji bejt, ty troglodyte, aspoň to tolik nebolí, když by jí někdo podrazil nohy,“ bránila mě jako obvykle Salome, načež Lykk sklapnul a Moro se tiše zasmál, za což schytl od Lykka pořádnou ránu do paže.

Salome je jen o trochu vyšší než já, proto se mnou soucítí. Její poněkud menší vzrůst jí ale vynahrazují obří křídla. Na rozdíl od bratra má po své matce lehce se vlnící tmavě inkoustové vlasy věčně svázané ve vysokém culíku s dvěma prameny, co jí lemují tvář, a roztomilý malý nos. Je to taková ta dokonalá kráska, kterou většinou všechny ostatní holky nenávidí, ale já ji mám ráda.

„Co je to vlastně ‚troglodyt‘, Sal?“ zeptal se Lykk a ignoroval Morův tichý smích.

„Kdybys neprošpal každou hodinu dějin původu bytostí, tak bys to věděl,“ odpálkovala bratra Salome. „A co ty, Liv? Co ten nový profesor? Je hezkej?“

„Jestli je hezkej, určitě nebudeš jeho typ, Sal,“ odpověděl za mě Lykk.

„Pravda, kámo,“ přitakal Moro, „třeba se mu budeš líbit ty.“

Lykk neváhal a praštil Mora po hlavě polštářem, čemuž jsme se se Salome zasmály.

„Ne že by byl úplně šerednej, ale na obálku časopisu bych ho asi taky nedala,“ rozmluvila jsem se konečně. „Připadal mi milej. Každopádně v ředitelně jsem potkala i toho druhýho, co by měl učit dějiny, a z toho jsem měla dost zvláštní pocit.“

Salome nepatrně stáhla svá úzká tmavá obočí k sobě. „Jakože sériovej vrah, co se vydává za profesora, nebo...“

„Ne, to ne, teda doufám, ale měl dost zvláštní oči.“ Když jsem si je vybavila, nepatrně jsem se zachvěla.

„Říká někdo s tak děsivejma očima, že z nich v noci nespím,“ prohodil Moro a tentokrát schytl ránu do paže z druhé strany od Salome.

„Ty nespíš z úplně jinejch částí jejího těla,“ obvinil ho s úsměvem Lykk a já jeho poznámku radši jen přešla obrácením očí v sloup. To Morovy oči nabraly podivně fialovou barvu studu.

„Lykku, nech toho!“ křikla na něj Salome. „Nevidíš, jak je z toho nesvá?“

Necítila jsem se úplně nesvá, ale v klidu jsem z toho taky zrovna nebyla.

„No, a právě o to jde, měl oči podobný těm mejm,“ dostala jsem ze sebe.

„A byl vysokej?“ zeptal se Moro, jako kdyby teď celou dobu chyběl.

„Proč se jí teď, sakra, ptáš, jestli byl vysokej?“ vyprskla Salome. Moro jen pokrčil rameny.

„Jo, docela jo,“ odpověděla jsem rezignovaně. Už jsem si tak nějak na tyhle Morovy dotazy úplně mimo zvykla.

„Tak to nic.“ Moro nad tím mávnul rukou.

Předtím prázdná místnost se teď začínala zaplňovat studenty vracejících se z oběda. Což mi připomnělo...

„Salome, řekni, prosím, že pro mě máš něco k obědu, umírám hlad.“

Když jsem se na Salome podívala, došlo mi, že jsem se spolehla na špatnou bytost.

„Eh, no, já...,“ blekotala nesouvisle.

„Klid, Livvy, na...“ Lykk ke mně napřáhl ruku, ve které držel něco zabalené v papírovém ubrousku.

„Díky, Lykku.“ Balíček jsem si vzala, a poté, co jsem ho rozbalila, zjistila jsem, že je to chleba s rybičkovou pomazánkou.

„Tak nic.“ Podala jsem mu to zpátky, a když se na mě nechápavě podíval, musela jsem dodat: „Víš přece, jak nesnáším rybičkovou pomazánku.“

Jeho zmatený obličej se hned změnil v naštvaný. „Sakra, Moro, kolikrát ti mám říkat, ať se držíš dál od mých zadních kapes.“

„Promiň, kámo, měl jsem hlad,“ omlouval se tiše zároveň mně i Lykkovi.

„Přesně proto jsem ti vzal ten s rybičkama, ne?“ vztekal se dál Lykk.

„Když já měl chuť spíš na ten s broskvovou marmeládou.“

Broskvová? Má oblíbená? Já toho zmetka asi zabiju.

„Do háje, Moro, sežral jsi tři skoro celý ryby, tolik kaše, že ještě museli přivařit brambory, aby zbylo i na ostatní, asi deset porcí kompotu a pět misek pudingu, a nemůžeš se aspoň jednou přemoct, aby se najedl i někdo jiný, když už se musíš dál cpát, jak nezavřenej?“ pěnil Lykk.

Ani jsem se nedivila, kolik toho za tak krátkou dobu Moro snědl. Tohle byl jeho normální oběd, když měl velkou druhou snídani. Ani jeden z nás nechápal, jak to dělá, že je pořád tak hubený.

„Promiň Liv,“ omlouval se mi tiše Moro se stále světle fialkovými psíma očima.

„To nic, už jsem si zvykla,“ povzdechla jsem si a potlačila bolestné zakručení v žaludku.

„Na, teď už si můžeš sežrat i tohle.“ Lykk hodil naštvaně po Morovi můj chleba, a ten se do něj ještě v letu stihl zakousnout. Ubrousky mu nedělaly při konzumaci žádný problém.

„A co ta nová holka?“ zajímala se Salome.

„Vypadá v pohodě. Je dost tichá, ale z toho ji Hope vyléčí.“

„A nech mě hádat,“ snažil se Moro mluvit s plnou pusou, do které si nacpal zbytek chleba. „Je vyšší než ty.“

„Anebo ona vyléčí Hope, až si spolu zalezou do nějakého z těch líbacích výklenků.“ Salome Mora jako my ostatní většinou ignorovala.

„Počkej, o co, že budou oba sourozenci...“, začal Lykk, ale Moro ho přerušil.

„Kámo, pojď se vsadit,“ vmísil se do toho zase Moro, teď už s prázdnou pusou. „Já si myslím, že pan profesor bude na jiný profesory.“

„Tak fajn, já si myslím, že bude pálit za studentkama,“ opáčil Lykk s již napřaženou rukou.

„A o co?“ zeptal se ještě Moro a pozvedl jedno brčálově zelené obočí.

„Kdo prohraje, bude muset jít v noci do učitelství věže?“ navrhl Lykk.

„Ale no tak, tam už jsme byli milionkrát,“ prohlásil znuděně Moro. Což je mimochodem pravda. Mají fotky snad s celým profesorským sborem. Samozřejmě ani jeden z profesorů o tom neví, protože spali.

„To sice jo, ale máme tu dva nováčky, kteří nám do alba chybí,“ navázal Lykk na mé myšlenky.

„Fajn, sázka přijata. Salome, Liv, jste svědkyně,“ řekl Moro jako vždycky, když se takhle stupidně vsadili, a potřásl si s Lykovou rukou.

„No, nerada to tady takhle říkám, ale je pravda, Sal, že Lilly na Hope koukala, jako já na novou knížku.“

Salome na mě mrkla. „Vsadíme se?“ zeptala se a obě jsme se zasmály. Rády jsme si takhle dělaly z kluků srandu.

Náš smích ale náhle přerušila stále hlasitější hádka jen pár metrů za Morem a Lykkem. Psí a kočičí bigeneri si prostě nedají pokoj. Nejdřív jsme jim nevěnovali pozornost, ale když jeden psí bigeneri, myslím, že to byl Can, strčil do kočičí bigeneri Saši, o hlavu menší než on, Lykk s Morem vyskočili z gauče, okřikli je, a když se vydali k nim, během pár vteřin se ztratili ve zmeti nohou, rukou a sem tam i ocasů a křídel.

2. kapitola

Nakonec jsme se do té rvačky musely zapojit i já se Salome. Nijak aktivně, jen jsme je prostě pomocí pár mých kouzel a mávání jejích křídel dostaly tak daleko od sebe, jak to bylo možné. Všichni z přítomných se vydali ke svým zraněným ze stejných frakcí a stejně tak i my.

Moro vypadal vcelku v pořádku, až na krvácející stopy po škrábnutí na předloktí a modrou krev, která se mu spustila z nosu. Lykk vypadal o trochu hůř.

Kolem oka měl rudý flek a z natrženého rtu mu tekla krev.

„Jste vážně pitomci,“ vyjela na ně vyděšeně Salome.

„Ale je od vás hezký, že jste se zastali Saši,“ pochválila jsem je na druhou stranu já.

„Jo, vážně hezký, ta mrcha mě na oplátku podrápala,“ stěžoval si Moro a ukazoval mi svou zraněnou ruku. Dokonce si kvůli tomu vykasal i dlouhý rukáv.

„Tak to vás asi vezmeme na ošetřovnu, co?“ nadhodila Salome a rovnou už brala Mora za paži a táhla ho ke dveřím. Já s Lyk-kem jsme na sebe jen zakroutili hlavami a vydali jsme se za nimi.

Když jsme vyšli z knihovny, už jsme šli všichni vedle sebe. Jako obvykle já se Salome uprostřed a kluci z našich obou stran, jako by nás chtěli bránit před vším, co by na nás na školní chodbě mohlo cíhat. A taky až tady jsem si všimla, že Lykk na jednu nohu kulhá.

„V pohodě?“ zeptala jsem se ho, což okamžitě upoutalo pozornost těch dvou vedle nás.

„Jo, jen se jeden z těch psích tupců proměnil a zahryznul se mi do nohy. Naštěstí to byl ale jen bígl, takže mi nedalo moc práce ho setřást.“

„To se třeba vyhnete odpolednímu vyučování,“ nadhodila jsem se špetkou závisti. Vůbec jsem se netěšila na dvouhodinovku aplikované fyziky. Už několikrát kvůli mně škola skoro vyhořela, a nestalo se to jen proto, že je hrad převážně z kamene. Aplikovanou fyziku by mi stejně jako aplikovanou chemii měli zakázat.

„Ty o tom vlastně nevíš,“ vzpomněla si najednou Salome a plácla se dlaní do čela.

„O čem?“ chtěla jsem vědět.

„Blíží se hrozně silná bouřka, ředitel nechce, abychom byli roztroušení po celém areálu školy, a tak se máme tradičně shromáždit v amfiteátru,“ vychrlil ze sebe Moro a snažil se přitom utřít si z brady zaschlou krev.

„Tak o tom se mi strýček nějak zapomněl zmínit,“ řekla jsem si spíš sama pro sebe.

„Prostě jen vyměníme jednu nudu za ještě větší,“ zjednodušil to Lykk a tiše sykl bolestí, když špatně došlápl. Ani Lykk nebyl velký fanda aplikované fyziky. Kdo taky jo?

„Ale no tak, AFko je super,“ postěžoval si Moro. Dobře, tak kdo je, kromě Mora, fanda aplikované fyziky?

„I když je pravda, že jsem tam jediný, komu se vždycky všechno povede,“ uznal Moro.

„No tak zase klid, profesore Morteme, my víme, že z toho mizernýho předmětu nepropadáme jen kvůli tobě,“ poplácala ho po zádech Salome.

„Až na to, že mě nepomůžeš ani ty,“ rýpla jsem si sama do sebe a Lykk mě konejšivě pohladil po zádech, přitom mi věnoval ze své vznešené výšky soucitný pohled. V tomhle předmětu jsme byli společně časovaná bomba, proto jsme měli v naší skupince vždy, když to šlo, i Mora.

„Žádný ‚profesor Mortem‘, to je tady každý druhý pitomec,“ postěžoval si Moro, aniž by si všiml, že kolem nás prošla profesorka Makowski a vztekle se nad jeho poznámkou zamračila. „Když už tak ‚mistr Mortem‘,“ opravil Moro Salome a ta jen protočila oči.

„Mistr nebo mentál Mortem, je to jedno, stejně budeš pořád stejně namistrovanéj jako teď,“ prohlásil Lykk a já se Salome jsme se zasmály.

Už jsme byli u ošetrovny, kde na nás čekala lehce zneklidněná Myla.

„No, božínku, vy teda vypadáte, chlapci!“ Spráskla ruce a už si je vtahovala dovnitř. „Dorotea mi volala, že se v knihovně něco stalo, ale teda, kluci, zrovna vy dva, to jsem vážně nečekala,“ řekla na jednu stranu našťavaně a na druhou zklamaně.

„Oni za nic nemůžou, Mylo,“ zastala jsem se těch dvou tupců. „Bránili jednu holku, strčil do ní kluk o hodně větší než ona a trochu se to zvrtilo.“

„Ooo, tak to je od vás moc šlechetné, hoši,“ obrátila úplně na druhou stranu a věnovala jim úsměv a každému z nás i máťový bonbón.

„To řekněte mojí ruce,“ postěžoval si znovu Moro a ukazoval jí své zranění. Končetinu si tiskl k hrudi a nevím, jak to stihl, ale už seděl na jednom z lehátek.

„Ale vždyť je to jen škrábnutí, to ty vypadáš hůř,“ ukázala na Lykka a jeho zraněnou nohu, což se Mora lehce dotklo.

„Kousnuli mě,“ přiznal Lykk a nechal si ode mě pomoci na lehátko vedle toho Morova. Mě samotnou to překvapilo.

„Do nohy?“ zeptala se Myla a Lykk přikývl.

„Ale není to nic velkého,“ upozornil Lykk, když si vyhrnul nohavici svých dlouhých černých kalhot, aby se Myla dostala k jeho zranění.

„No panečku,“ podivila se Myla a stejně tak i Salome a já. Na Lykkově lýtku byl zřetelně vidět každý ze zubů toho pitomce. Sice mu z toho netekla téměř žádná krev, ale rány byly dost hluboké. Ani se nedivím, že s tím nemohl pořádně chodit.

„Lykku,“ vydechly jsme se Salome zároveň.

„Kámo,“ doplnil nás Moro.

„Vždyť jsem říkal, že to nic není,“ nenechal se rozladit Lykk a tradičně si stál za tím, že mu nic není.

I když byl celou dobu Lykk proti tomu, aby ho Myla ošetřila jako prvního, nakonec rezignoval a vyhýbal se Morovu nasupenému pohledu. Ten si zatím krátil čekání tím, že celou dobu ujídal Myle bonbóny. Lykk skončil s obvázanou nohou, slepeným rtem a ledovým obkladem na oku, což mu hypochondr Moro tiše záviděl, protože jemu Myla jen vydezinfikovala ruku a podala mu mokrý hadřík, aby si omyl obličej. Dokonce po ní chtěl, aby mu změřila teplotu a tlak, ale Myla dobře věděla, že teplota je u něj nezměřitelná a tlak změřit nepotřebuje, takže ho málem musela vyhánět koštětem, ale naštěstí se tam už stihli nahrnout další účastníci rvačky, o které bylo potřeba se postarat.

„Děkujeme za pomoc, Mylo,“ poděkovala jí Salome, když už jsme odcházeli, ale mně se najednou celá místnost ponořila do mlhy.

Podlomila se mi kolena a hlavou mi projela taková bolest, jako by mi lebkou proniklo tisíce jehel. Jen matně jsem vnímala, jak mě někdo drží za paže a zdvihá ze země a někdo další vykřikl mé jméno, nejspíš Salome.

Trochu jsem se oklepala. Bolest nezmizela, jen se trochu zmírnila, ale zase jsem začala svět vidět normálně.

„Liv, drahoušku, jsi v pořádku? Kolik ukazuju prstů?“ vyptávala se Myla a před obličejem mi šermovala třemi zdviženými prsty.

„Tři,“ odpověděla jsem prostě a jako omámená se dotkla dlaní hlavy. „Jsem v pořádku, myslím.“

„Ale nevypadáš, spíš vypadáš, jako by tě přejel kombajn,“ zhodnotila můj stav Salome.

„Je mi dobře,“ trvala jsem na své lži.

„Liv, tvá matka je věstkyně, mám pravdu?“ ptala se Myla na to, co věděla už od chvíle, kdy jsem nastoupila.

„Ano,“ potvrdila jsem tiše, když mi došlo, co chtěla Myla v další chvíli říct.

„Nechci tě strašit, drahoušku, ale vypadá to, že i u tebe se začíná probouzet dar,“ posmutněla zdravotní sestra a pohládila mě po tváři. „Už se ti to někdy v poslední době stalo?“

Chtěla jsem říct, že ne, ale Salome mě předběhla.

„Dneska ráno, že jo, Liv? Zamotala se ti hlava a první dvě hodiny jsi byla nepoužitelná. Ani jsi nesnídala. A neobědvala.“

Jen jsem přikývla a až teď jsem si všimla, že mě Lykk drží kolem pasu, abych neupadla, což ve mně vyvolávalo zvláštní směs emocí. A taky mi zrudly tváře.

„No, do pár dnů by to mělo přejít, ale jestli ne, stav se u mě pro čaj.“ Myla se na mě usmála a podala mi další bonbón, tentokrát třešňový. Moro už nejspíš všechny mentolové snědl. „Teď se jdi najíst a trochu se prospi,“ nařídila mi, „když budeš zanedbávat spánkový režim, jen se to bude zhoršovat.“

Myla moc dobře věděla, že mám problémy se spaním a nenaspím za noc víc než čtyři hodiny, sama mi na to míchala bylinky.

„Dobře,“ přitakala jsem.

„Nebojte se, Mylo, já ji pohlídám,“ přihlásila se vždy aktivní Salome a chytla mě za pas z druhé strany, takže jsem se ocitla uvězněná mezi dvojčaty Sluttovými.

Pak už jsme se s Mylou rozloučili a vyšli na chodbu před ošetřovnu. A zrovna v tu chvíli se ozval školní rozhlas a v něm po krátké zmlce (která vždycky všechny přivádí k šílenství) hlas mého strýčka.

„Prosím všechny studenty, aby se neprodleně dostavili do amfiteátru a vyčkali do příchodu profesora nebo profesorky. Absolvujete krátké školení o tom, co dělat, pokud se ocitnete venku v horách při tak velké bouři, jež dnes dopoledne zbořila most na cestě k hradu. Kantory prosím, aby se co nejdříve dostavili do hlavní sborovny. Děkuji za pozornost.“

„A máme to spočtený,“ povzdechla si Salome. Tyhle přednášky naprosto nesnáší, stejně jako my všichni, protože taková bouře se u nás objevuje aspoň jednou do měsíce a tyhle přednášky taktéž. Když jsem se strýčka ptala proč, zdůvodnil to tak, že sem pořád přicházejí noví studenti. Což tak docela není pravda, Lilly je naprostou výjimkou. Vzal ji jen proto, že byla ve výhodném balíčku s profesorem, kterého potřeboval. Jinak

přijímáme nové studenty jen v pololetí nebo na začátku roku a to bylo už skoro před měsícem.

„Neprodleně? Co je to sakra za slovo?“ podivil se jako obvykle Moro.

„Jakože okamžitě,“ pronesl suše Lykk a tím si získal od Mora velmi nehezký pohled. Ode mne se Salome pobavené úsměvy, jen ten můj byl dost unavený.

Vydali jsme se směrem k amfiteátru jako naprostá většina studentů. Někteří se jako tradičně zašili do prázdných tříd, i když věděli, že je profesori po poradě najdou a akorát budou mít pěkný průšvih a přednášce se stejně nevyhnou.

„Co kdybychom se taky někam ulili? Vymluvíme se na to, že se musíme starat o Liv a ta potřebuje klid.“ Morův návrh nebyl tak špatný, ale měl jisté nedostatky.

„Všichni tři?“ zeptala se Salome.

„Nepřijde ti blbý ji takhle využít?“ zastal se mě Lykk.

„Vzhledem k tomu, že strýček je taky věstec, myslím, že nám to neprojde,“ upozornila jsem Mora já.

„No právě proto, zlato, by nám to projít mohlo. Ví, jaký to je,“ snažil se Moro dokázat genialitu svého plánu.

„No a právě proto by se mnou poslal nanejvýš Salome a možná by mě taky poslal do háje,“ řekla jsem Morovi, ten ale jen zavrtěl hlavou, pevně přesvědčen o dokonalosti své myšlenky.

Celou cestu mě Salome s Lykkem vytrvale drželi kolem pasu, i když jsem se je snažila přesvědčit, že to zvládnou sama. Moro opustil naši řadu a šel před námi, aby nám prorazil cestu davem postávajících studentů. Zdržovali na chodbách, aby nemuseli hned do amfiteátru.

Teda, my tomu tady všichni říkáme amfiteátr, ale ve skutečnosti je to spíš bývalý sál, kam nechal můj strýc přidat tribuny, aby si tam mohlo sednout co nejvíc bytostí.

Byli jsme jedni z prvních, kdo se dovnitř rozhodl vstoupit, takže jsme si zabrali nejlepší místa, a to co nejdál od pódia. Za ním viselo obrovské plátno. Zůstali jsme v nejvyšší řadě

a došli až na úplný kraj k obvodové zdi. Odkud sice není nic vidět, ale taky se sem nikdo ne dívá. Moro si sedl na úplný kraj, vedle něj Salome, pak já a naši skupinku uzavřel Lykk.

Program ještě zdaleka ani nezačal a já už začínala usínat. Venku hřmělo a blýskalo se, ale ani to mě z té únavy neprobralo, naopak mě to spíš uspávalo. Položila jsem si hlavu na Lykkovo rameno a ten ke mně lehce sklonil hlavu.

„Klidně si lehni, jestli ti není dobře,“ zašeptal a já se na něj pomalu podívala nechápavým pohledem.

„Lehni si mi na klín, Livvy. Nohy si můžeš natáhnout přes Salome a možná i Mora,“ nabídl mi a já, než jsem to udělala, přece jen chvíli váhala. Ale vážně mi bylo mizerně a chtělo se mi spát a tahle nabídka byla tak lákavá, že jsem ji prostě nemohla odmítnout.

„Jasně, Liv, lehni si, aspoň tohle odpoledne strávíš nějak smysluplně,“ přidala se k Lykkovi Salome a té jsem prostě odporovat nemohla. Odporovat Salome je jako rozsudek smrti.

Pomalu jsem si vytáhla nohy k sobě nahoru a překvapilo mě, jak jsou těžké. Potom už si je převzala Sal a natáhla je přes sebe i nic netušícího Mora opírajícího se o studenou zeď. Položila jsem si hlavu na Lykkův klín a ten mě ještě pro větší pohodlí přikryl svým křídlem.

Ani si nepamatuju, že jsem usnula.

Zatímco Livvy spala na mém klíně a amfiteátr se už teď začínal plnit znuděnými studenty, Salome poslala Mora pro něco k jídlu pro Liv, až se vzbudí. A naštěstí mu i pohrozila, že jestli to cestou zase sní, zauzlujeme mu ocas tak pevně, že ho už nikdy nerozváže.

Sal se o Liv vždycky starala, tak jako o všechny, na kom jí záleží. Já ji kvůli tomu obdivoval, zvlášť když kvůli tomu zanedbávala sama sebe, ale možná díky tomu naše partička vznikla,

protože tenhle problém máme všichni čtyři. Musíme se o sebe navzájem starat, protože se neumíme postarat sami o sebe. A jediný z nás, kdo umí dokonale hrát opak, je Moro.

„Vysněný den, Lykku?“ Salome se ke mně naklonila a šeptala, aby neprobudila Liv.

„Kdyby to nebylo kvůli tomu, že jí není dobře, možná,“ pronesl jsem tiše a sám pro sebe se usmál.

„Ale jen si to přiznej,“ trvala na svém Sal. „Vždyť víš, že jako tvoje sestra a její nejlepší kamarádka vám to neskutečně přeju.“

„A jak víš, že ona to cítí stejně?“ zeptal jsem se pro změnu já a ucítil jsem horkost ve tvářích.

Salome se usmála tak jako vždycky Moro, když vyhraje sázku. „Ale no tak, bydlíme spolu, trávíme spolu čtyřiaadvacet hodin denně, a znovu..., jsem její nejlepší kamarádka. Už několik let k sobě necítíte jen kamarádství a oba kolem sebe kroužíte jen proto, že se bojíte, aby to nezničilo všechno, co jsme roky budovali. Řekla bych, že nemáš tušení, jak se cítí při každém tvém doteku nebo jak o tobě mluví, když jsme samy, ale ty to moc dobře víš, protože to máš stejně.“

Svěsil jsem hlavu a podíval se na Livvy. Pořád mi spala na klíně. Křídlo jsem kolem jejího těla přetáhl těsněji. „Nechci to uspěchat.“

„Jenže když tenhle čas budeš pořád natahovat, možná se objeví někdo, kdo to uspěchá.“

Sal měla pravdu, jenže jedna věc je tvrdit, že to nechci uspěchat, a druhá to, že se prostě bojím, i když vím, co vím. A taky nikdo neřekl, že pokud by se to kdokoliv s Livvy snažil dát dohromady, neskončil by se zpřelámanými končetinami.

„Jak to, že nic neneseš!?“ vyprskla najednou Salome a já si uvědomil, že Moro je zpátky.

„Hele, klid, zlato,“ bránil se Moro s rukama vzhůru. „Už jsem byl skoro v jídelně, jenže mě odchytil řídá, a i když jsem se mu snažil vysvětlit, že je to pro jeho neter, poslal mě do háje, respektive sem.“

„A řekl jsi mu, že Liv není dobře?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě! Vždyť víš, že jakmile jde o jídlo, vysypu ze sebe i to, co nevím.“

„Sakra, a to je vadnej, nebo co?!“ navztekala se Sal tak nahlas, že se za ní skupinka rostlinných bigeneri sedících před námi pohoršeně otočila a já na ni musel zasyčet, aby nevzbudila Livvy.

„Sakra, to je vadnej, nebo co?!“ řekla už o poznání tišeji a rozhodila ruce.

„Je Livin příbuznej, takže jo,“ rýpnul si Moro, za což ho Sal praštila dlaní do hrudi.

Amfiteátr se už celý zaplnil otrávenými studenty a jako poslední prošla dveřmi profesorka Lyonová. Zavřela je, a i když všichni čekali, že zamíří na pódium, vyrazila místo toho ve svých černých lodičkách po schodech rovnou k nám. Dávala si dobrý pozor, aby se svým lvím ocasem (většinou si ho ponechávala i v nezvířecí formě) nikoho nedotkla. Její husté kudrnaté vlasy až k pasu divoce vlály za ní. Nikdo nevěděl, kolik jí vlastně je, ale naprostá většina kluků a holek nad ní slintala.

„Dobrý den, profesorko Lyonová,“ pozdravila jako první Salome a já s Morem jsme jen přikývli na pozdrav.

Profesorka se k nám naklonila a podala mi cosi zabalené v ubrousku. „Tady posílá pan ředitel pro Liv, až se vzbudí,“ řekla tiše a já si vzal z její zlatavé ruky jídlo pro Liv.

„Děkujeme,“ poděkovala Salome, ale paní profesorka natáhla druhou ruku s dalším ubrouskem k Morovi.

„A tohle posílá pro tebe, abys jí taky něco nechal,“ usmála se a lehce zakroutila hlavou.

„Páni, děkuju ti,“ vypískl nadšeně Moro a hladově se po ubrousku natáhl.

Profesorka Lyonová už jen s úsměvem přikývla a stejně ladně, jako došla sem, i odešla zpátky k pódiumu.

„Borůvková,“ ohlásil s plnou pusou Moro nadšeně příchutí marmelády v chlebu.

„Dáš to k sobě?“ zeptal jsem se Salome a podal jí chleba pro Liv, protože jako jediná z nás měla u sebe tašku. Beze slova si chleba zastrčila do své bezedné plátěnky.

„Všechno беру zpátky, je úžasnej,“ chválil Moro ředitele Opprikigteta, zatímco si olizoval prsty ulepené od marmelády.

„Nebesa, hlavně si pak umyj ruce,“ nařídila Salome znechuceně Morovi, ale on se jen usmál a dětinsky si otřel své ocucané ruce do její černé mikiny.

„Ty, prase!“ vyjekla, a kdybych ji nezastavil, vyskočila by do vzduchu a Liviny nohy by tvrdě dopadly na zem.

„Ráda bych poprosila o klid,“ ozval se z reproduktoru nad námi hlas profesorky Lyonové a při pohledu na pódium jsem zjistil, že se dívá přímo na Salome a propaluje ji svýma karamelovýma očima.

„Pardon,“ pípala Sal, a když se dostala z profesorčina zorného pole, kopl Mora do holeně.

Amfiteátr se ponořil do ticha a tmy, přednáška mohla začít.

Trvalo to už tři hodiny. Tři hodiny života, které mi nikdy nikdo nevrátí. Tři ztracené hodiny každý měsíc.

Liv to naštěstí celé prospala a Moro v podstatě taky. Salome na něj byla pěkně nakrknutá, a to nejen kvůli tomu, jak se díky němu ztrapnila před celou školou. Teď si o ní opíral hlavu a slintal jí na rameno. Naprosto zřetelně jsem slyšel, jak jí kapou nervy a sem tam na něj dokonce zavrčela.

„Neříkala jsi náhodou, že chceš, aby z tebe kluci slintali?“ dobíral jsem si ji.

„Drž klapačku,“ zavrčela tentokrát na mě, aniž by se na mě podívala. „Ještě chvíli a oba dva přistanete na pódiu vedle Lyonový.“

„Ale tak se až tak nečerti, sestřičko, myslel jsem, že bouřka je venku, ne uvnitř.“

„Lykkeligu Slutte, vážně drž hubu, nebo teprve uvidíš, co je to skutečná bouře,“ procedila přes vzteky zaťatými zuby. „Do háje, ta bouřka už měla skončit před půl hodinou, co tady furt děláme?!“

„Když se zaposloucháš do projevu Lyonový, zjistíš, že už je skoro na konci,“ šťouchal jsem dál klackem do vosího hnízda.

„Nebud' pitomej, Lykku, kdo by ji poslouchal? Všichni buď spí, nebo jsou mimo tuhle realitu. Anebo támhle ti,“ ukázala na druhou stranu amfiteátru, kde se muchlovali Marigold Cyrus a Cruz Harriet z našeho ročníku. „Ti to vyřešili originálně.“

„Vážně si to myslíš?“ zeptal jsem se ironicky a ukázal jsem pár řad pod ně, kde se líbala nějaká tmavovlasá čarodějka z třetího ročníku s vlkodlakem o dva ročníky výš.

„No dobře, možná to tak originální není,“ uznala už o trochu klidnější Sal. „Třeba byste to mohli vyzkoušet s Livvy.“

Před odpovědí mě zachránil konec přednášky. Všichni se zvedli jako jedna bytost a nahrnuli se ke dveřím, jako by místnost začínala hořet. Salome drsně strčila do Mora, který se tak lekl, že se praštil do hlavy o zeď, až to zadunělo.

„Au! Jsi normální?!“ vyjel na ni, ale Sal ho okamžitě umlčela svým nakvašeným pohledem.

„No tak co uděláme s Liv?“ zeptala se mě Salome jakoby nic.

„A co ji probudit?“ navrhl Moro, zatímco se snažil zatlačit si bouli.

„Já ji odnesu,“ prohlásil jsem rozhodně a všiml jsem si, jak se Salome potutelně usmála.

Počkal jsem, než všichni odejdou, pak si opatrně stoupl, abych Liv neprobudil a ještě opatrněji jsem si ji zvedl do náruče. Ani nezakmitala víčky. Spala jako zabitá, a když takhle spala, byla nádherná.

„Kámo, trochu zdržuješ,“ vytrhl mě najednou ze snění Moro a já si uvědomil, že čekají, až vyjdu.

Dal jsem se do kroku, ale do pokoje, kde Livvy se Salome bydlely, jsme došli až moc brzy.

Nejdřív jsem si myslela, že můj spánek bude bezesný, ale to jsem se mýlila, protože se před mýma zavřenýma očima pořád míhal jeden jediný obraz. Celou dobu, co jsem spala, jsem sledovala něčí ruce. Nevím, čím byly, ani kde nebo co dělaly, ale viděla jsem je a věděla, že je to má první vize a jen jsem doufala, že nebudu stejná jako moje matka.

3. kapitola

S trhnutím jsem se probrala ve své posteli. Neměla jsem tušení, jak jsem se tam dostala, ani kolik je hodin, ale byla už tma. Zkusila jsem najít svůj telefon, byl naštěstí v zadní kapse od kalhot. Vytáhla jsem ho a skoro oslepla, když se rozsvítil.

Byly čtyři hodiny ráno. Já spala přes dvanáct hodin. A taky jsem měla pořádný hlad.

Rozsvítila jsem baterku na mobilu a podívala se na noční stolek, jestli jsem si tam náhodou nenechala něco k jídlu. Místo obvyklých sušenek jsem tam ale našla něco zabaleného v ubrousku s nalepeným růžovým lístečkem, kde stálo Pro Livvy. Rozbalila jsem to a s chutí se zakousla do chleba s borůvkovou marmeládou.

Aspoň na chvíli to můj neskutečný hlad utišilo, ale snídaně jsou až od půl sedmé, takže mi nezbylo, než zatnout zuby a vydržet to, protože se mi nechtělo svým hledáním jídla probudit Salome, spala v posteli naproti té mé. Potichu jsem si vzala čisté oblečení a zavřela se v koupelně, abych si mohla dát dlouhou horkou sprchu. Chtěla jsem si v ní odpočinout, ale místo toho jsem nemohla přestat myslet na ten svůj zvláštní sen.

Teda sen, spíš vizi. Všichni věštci vždy vypráví o své první vizi jako o zmatené směsi různých obrazů vůbec nedávající smysl, dokud se to opravdu nestalo. Můj strýček mi vyprávěl, že jeho první vize byla o mém narození. Matčina první vize byla o smrti jejích rodičů.

Ale moje první vize? Ruce.

Dvě poměrně blede velké mužské ruce s deseti prsty.

Nevím, jestli mám být vyděšená, zklamaná, šťastná nebo prostě dělat, jako by se nic nestalo.

Vypnula jsem vodu, zabalila se do osušky, a když jsem vylezla ven, otřela jsem zrcadlo, abych se v něm viděla. Možná bylo lepší, když jsem se v něm neviděla. Pod mýma světle limetkovými očima se mi vybarvily fialové kruhy a moje obvykle vlnité vlasy barvy odkysličené krve byly zvláště splihlé, když jsem si je rozpustila z drdolu. Dokonale mi zakrývaly špičaté uši ověšené náušnicemi, které mi píchala Salome s Morem a Lykkem. Vzpomínka na to, jak u toho Moro vyváděl, mě pobavila.

Pokusila jsem se učesat a potom jsem si vlasy sepnula do vysokého culíku, i když jsem je většinou nosila rozpuštěné. Když jsem se oblékala, pohled mi jako obvykle sklouzl k té hromadě jizev. Pokrývaly celé mé tělo, ale teď jsem nad nimi vážně nechtěla přemýšlet. Oblékla jsem si dlouhé černé kalhoty, černé tilko a ještě jsem přes sebe přehodila tmavomodrou košili.

Podívala jsem se na mobil a zjistila, že je už půl šesté. Ještě jsem se vrátila do vychladlé postele, abych si mohla chvíli číst. Ani jsem nemusela rozsvěcet, máme okno na východ, a už svítalo.

Stihla jsem přečíst dvě kapitoly, než Salome zazvonil budík a ona ho našťavaně típla.

„Dobré ráno,“ pozdravila jsem ji a docela jsem se divila, že po mně nehodila polštář.

„Jé, ty jsi už vzhůru.“ Otočila ke mně ospale hlavu. „Už je ti dobře?“

„Jo, už je to lepší, jen mám teď v hlavě trochu zmatek.“

„Chleba byl od tvého strýčka, nechtěli jsme tě budit, Lykk tě sem donesl,“ řekla naprosto automaticky. Pak zamávala křídly, aby jí pomohla se postavit, přičemž všechno nezatížené v pokoji se vzneslo do vzduchu, a seskočila z postele na zem.

„Lykk mě sem donesl?“ zeptala jsem se jako opářená a cítila jsem, jak mi rudnou tváře.

„No jo, bráška je galantnost sama,“ usmála se na mě unaveně. „Co dál potřebuješ vědět?“